

איצרות

גליון שפועי מאיצרותיהם של רביה"ק רבי נחמן מברסלב ותלמידיו זיע"א

נא ליטול את התרופות

"אתה חייב לפנות כבר עתה לפרופסור פלוני, חייך בסכנה, המחלה החמורה שהתגלתה בגופך עלולה להתפשט חלילה. אמנם, ישנם סיכויים גדולים לצאת ממנה אבל לשם כך עליך לעבור כבר עתה את סדרת הטיפולים אצל אותו פרופסור דגול..."

המילים נחתו עליו כסלעים, עד לפני כמה דקות היה בעיני עצמו אדם מן השורה, הוא סבל מעט אך לא העלה בדמיונו שהמצב חמור כל כך, אבל הבדיקות הוכיחו אחרת.

מיועדו הינו אדם יסודי, הוא לא הולך ומקבל טיפול סתם כך בעיניים עצומות, הוא החל לברר אצל כל המי ומי על טיבה של המחלה, הוא לא פסח על שום מידע שקשור במישרין או בעקיפין במחלתו, כל פיסת מידע נאגרה ונשמרה, קוטלגה וסודרה; דיבר עם עסקני רפואה ופנה לרופאים ממיטב בתי החולים, חקר ודרש, למד ורכש ידע על סיכויי המחלה, במידה שלא היתה מביישת תלמיד ותיק באוניברסיטה גבוהה.

כעת הגיע התור לרכישת התרופות. גם במישור זה התגלה מיועדו כיסודי ביותר, הוא השיג בעמל ויוע מידע על טיבם של כל התרופות הקשורות במחלתו, ואף יצא בעצמו לחו"ל לרכוש את מיטב התרופות והציוד הרפואי הדרוש לכך. חדרו דמה לבית חולים זעיר, לא היה חסר שם שום פרוץ נחוץ.

הכל עומד מוכן ומזומן, הוא עשה את כל המאמצים להגיע לשלמות. רק על קטע קטן הוא דילג - על נטילת התרופות!... אלו נשארו מסודרים להפליא במדפי הארונות המיוחדים שרכש, מבלי שישתמש בהם.

המחלה הלכה והתפשטה, המצב הלך והחמיר, הוא לא נח ולא שקט, הוסיף לחקור ולדרוש, ללמוד ולקצות את הנושא עד תומו, אבל... את התרופה הוא לא לקח.

דורנו התברך באמצעים מגוונים להפצת תורה, מוסר והסידות. שיעורים, שיחות ומאמרים, דרשות, רעיונות וליקוטים, ועוד ועוד.

היצר שרוי במצוקה. הצָמא לשמוע את דבר ה' הולך ומתפשט, והוא מפחד שמא יפסיד במערכה.

הדברים הנאמרים מפי המרצים הרי כל כך ברורים, החיזוקים הרי כל כך מתוקים וערבים לחיך, העצות כל כך בהירות ומחיות, הדיבורים כל כך אמיתיים ונוקבים! הנועם שביהדות מבהיך כל כך ומעמעם לגמרי את הברק

המזויף שמשותלל בחוצות, עוד מעט והוא, היצר, נותר חסר מירשה...

אך אותו שועל ערום מצא עצה לעצמו; הוא מניח לאדם לשמוע, נותן לו ליהנות עד עמקי נשמתו מה"וורט" העמוק, מניח לו לרוות נחת מהחיזוק משובב הלב, לא מונע מהאדם מלהתרגש מהדברים המרתקים, רק בקטע האחרון, כשמגיעים אל ה"למעשה" - שם הוא מניח את כל כובד משקלו; נותן לאדם את ההרגשה המוטעית שהוא כבר עוסק עם ה"תרופות" לנפשו, בכך שהוא אוגר אותם, ומטעה אותו לחשוב שהוא כבר מטפל עם עצמו בכך שהוא לומד את הנושא ומבין את הדבר לעומקו, אך... בסופו של דבר הוא נותר בכתחילה, מבלי ליטול את התרופות המופלאות הללו.

הלימוד עצמו אכן מסוגל מאד, אך מלבד זאת גם נותנים הצדיקים עיצות איך להשתמש בחומר הלימוד, הם רוצים שניקח את הידיעות הללו ונקבע אותם עמוק בלב ונתנהג לפיהן. ברם, כאשר מנתק אדם בין הידיעה לבין העשייה והלימוד הופך אצלו לתיאוריה בלבד, אזי הוא רחוק מאוד מרפואתו נפשו.

...אותו שועל ערום מצא עצה לעצמו; הוא מניח לאדם לשמוע, נותן לו ליהנות עד עמקי נשמתו מה"וורט" העמוק... רק בקטע האחרון, כשמגיעים אל ה"למעשה" - שם הוא מניח את כל כובד משקלו...

תלמידי רבי נתן מספרים: "הקפיד מאד על כמה בני אדם שהתפלאו על נפלאות החידושים הכתובים בספריו הקדושים ואמר להם: 'זה החסרון שלכם, שאתם סוברים שכוונתי על החידוש והדרוש, אבל עיקר כוונתי הוא רק על המעשה, כמו שאמרו רז"ל 'לא המדרש העיקר אלא המעשה'!"

רבי נתן מצביע על נקודת התורפה שגורמת לאבד את כל האוצרות הנפלאים, "זהו החסרון שלכם", התפעלות שמנותקת מעולם העשייה יכולה להביא למציאות מרה שיודעים המון אך לא משתנים כמעט. לעומת זאת, כאשר מתרגלים להביא כל ידיעה לידי מעשה, כי אז אפילו כמעט ידיעות ניתן להתרפא.

הבה נרגיל את עצמנו בעצתו של הרמב"ן באגרתו הידועה: "וכאשר תקום מן הספר, תחפש באשר למדת אם יש בו דבר אשר תוכל לקיימו". לדוגמא, אם למדנו על חשיבותה של מציאת "נקודה טובה" בעצמנו, נחבר זאת מיד לעולם המעשה, נצייר היטב במוחנו את הידיעה הזאת ונכיר בכך שזוהי המציאות האמיתית, ומתוך כך נתחיל לעשות תרגילים מעשיים בענין, לדון לכף זכות בפועל, להרחיק מהלב שנאה עצמית ושנאת הזולת, נייקר כל דקה וכולי וכולי.

כך גם בשאר העצות והלימודים, הכל חייב להיכנס להליך מעשי. ואז גם הלימוד יתווכח אל תהליך הריפוי, כי "גדול תלמוד" - כאשר - "מביא ליד מעשה" (בבא קמא יז ע"א).

התחדשות

■ אש"ל אומן יצא לדרך!

ביאש"ל אומן החלו ההכנות האינטנסיביות לראש השנה. שינה: שכירת שטח להקמת אוהלים, הנחת תשתיות מים ואינסטלציה. אוכל: שחיטה מהודרת של בקר ועופות, קניות מרוכזות של מצרכים ועוד.

ההכנות המוקדמות בשנה זו מביאות איתן מהפך - שינוי אמיתי בכל התחומים, ובעיקר בירידה לפרטים הקטנים.

העוסקים במלאכת הקודש, השמים לילות כימים להצלחת פרויקט אדיר זה, מקווים שהציבור יפנים את הבשורה ויעשה אף הוא מאמץ ברכישת כרטיסי האש"ל מוקדם ככל האפשר, ובכך יאפשר לממש את השינויים החיוביים.

■ שיבוץ בישיבות

בשורה מרנינה. "התאחדות הבחורים החסידי ברסלב" הקים אגף "שיבוץ בישיבות" על מנת לסייע לבחורים הנתקלים בקשיים להתקבל לישיבות. האגף נפתח בראשות הרבנים: ר' שמעון טייכנר, ר' אברהם יצחק כרמל, ר' מרדכי פראנק ור' יהודה צבי שפירא.

טל' 02-9928999

חוק. הלימוד היומי

יום	יום בחודש	מנהל	ליקוטי	ליקוטי	ליקוטי	הנסיגה
א-א	ב-ב	ג-ג	ד-ד	ה-ה	ו-ו	ז-ז
שבת	כה	סט.	סז	טז-טז	ק"ב	ב"מ
א	כו	סט:	סח	יז-יז	ק"ג	
ב	כז	ע.	סט	יט-כ	ק"ד	
ג	כח	ע:	ע	כא-כב	ק"טו	
ד	כט	ע.א.	עא	כג-כד	ק"טז	
ה	ל	ע.א:	עב	כה-כו	ק"יז	
ו	א	ע.ב.	עג	כז-כח	ק"יח	

י"ל ע"י
**אוצרות
ברסלב**
02-9950000
Tel. 1-718-8552121

ת.ד. 50617 בית שמש
טל' במשרד: 02-9993338 פקס: 02-9926066
bra Slav@actcom.net.il
ניתן לקבל את הגליון מידי שבוע גם בדוא"ל

המקווה יבש?...

תלויים בדעת כמו שכתוב "כעס בחיק כסילים ינוח" (קהלת ז') ולגודל הדעת שיהיה לעתיד לבוא אפילו החיות ירחמו זה על זה, כמו שכתוב "וגר זאב עם כבש" ולכן מבואר בחז"ל שבשבועות כשהתגלגלה הדרגה הגבוהה של הדעת נגלה הקב"ה כוקן מלא רחמים.

על כן, כשנכנסים במי המקווה, טובלים במי הדעת שתתגלה לעתיד, שהיא חסד ורחמים גדולים.

ועל כן המקווה מושיע מכל הצרות ומכל היסורים, כמו שכתוב 'מקוה ישראל מושיעו בעת צרה'.

לא רק מצרות גשמיות חסד העליון הזה מושיע, אלא גם מחטאים הוא מטהר, כמו שכתוב "זורקתי עליכם מים טהורים וטהרתם מכל טומאותיכם" (יהוקאל ל"ז) - הכוונה לטומאת החטאים.

כי באמת הא בהא תליא, כי כל חיסרון גשמי שרשו בחסרון רוחני, כמו שאמרו חז"ל "אין ייסורין באין בלא עוון", נמצא שהחסד שזוכים לו על ידי המקווה משלים הן את החסרון בגשמיות והן את החסרון ברוחניות.

נו, עכשיו המקווה כבר לא "יבש".

היא של בני ישראל מתחדשת בכל שנה בזמן הזה. חג השבועות, כידוע, הוא יום החמישים לספירת העומר שהוא כנגד שער החמישים משערי הבינה, שאותו אי אפשר בעצם להשיג, כי תפיסתנו מצטמצמת בעולם הזה שנברא בשבעת ימי המעשה ורק בחלק הנגלה של התורה שניתן במ"ט פנים - שבע פעמים שבע.

אלא שבחג השבועות קיבלנו במתנה משהו ממושגי השער החמישים, כדי שעל ידו נוכל להיטהר מזוהמת מצרים, ולהתחיל דף חדש כעם סגולה.

למדנו אפוא שסודם של המקווה וחג השבועות נעוץ בשער החמישים של הבינה, שהוא דרגא גבוהה מאד של דעת שאי אפשר, בעצם, להשיג אותה בעולם הזה. לכן מכונה הדעת הזו שנישג לעתיד לבוא: "דעת את ה' כמים לים מכסים", כי מקווה המים שורשו מהדעת הזו.

אם תשאלו, מאחר שממילא אי אפשר להשיג את ההבנה העמוקה הזו בעולם הזה - מה היא נוגעת לנו בכלל?

התשובה היא, שרבינו הקדוש כבר ביאר, שרחמים

"המקווה מושיע בכל הצרות, כמו שכתוב (ירמיה י"ד) 'מקוה ישראל מושיעו בעת צרה'... המקווה מטהר מכל הטומאות, כמו שכתוב (יהוקאל ל"ז) 'זורקתי עליכם מים טהורים וטהרתם וכו'... ומכל היסורים... ומכל החטאים'."

(ליקוטי מוהר"ן א' נ"ז-ז)

אלמלא בא הבעל שם טוב לעולם אלא כדי לזכות את ישראל להתפלל בטהרת המקווה - דינו. באמירה זו מבטא בעל השומר אמונים' מציאות ברוכה, כאשר רבים מישראל מתייחסים לטבילה במקווה כל יום כאל חלק משגרת החיים שלהם.

גם כאן פותח לנו רבינו צוהר, למען נשכיל ונדע ונבין מעט מסוד המקווה וממה שאפשר ליכות על ידי הטבילה בו, ולא תהיה הטבילה כמעשה מכני גרידא.

רבינו מסתמך על מה שמובא בכתבי האר"י, שסוד המקווה נעוץ בטבילה בה טבלו בני ישראל כשבאו לקבל את התורה (ראה מס' כריתות ט) ועל ידה "התגירו" ונכנסו בברית עם הקב"ה.

זו הסיבה שהאר"י הקדוש הזהיר במיוחד לטבול בחג השבועות קודם עלות השחר, שכן קדושת הטבילה

ר' יעקב זאב ברוסקי

ארצה. הוא שלח אגרת להוריו בוורשה שבו תינה בפניהם את אושרו הגדול.

בארץ ישראל חָבַר אל מתי-מעט חסידים ברסלב שגרו בה, כמו רבי אלתר בן ציון גרוסקופ, ר' ישראל בער אודסר ור' שמואל הורביץ. יהדיו עבדו את בוראם מתוך דביקות עצומה ברכיניו הקדוש ואהבת חברים מופלאה.

לימים היה מבעלי התפילה בימים הנוראים, ורבים התענגו על מתיקות תפילותיו.

ביום כ' לחודש אב, שנת תשמ"ה, כשמאחוריו מסכת חיים רצופה מסירות-נפש ועבודת ה' טהורה, נפטר לבית עולמו.

בטרם הרימה עוגן, עבר המבקר בין הנוסעים, וכשהגיע אליו ביקש ממנו להציג כרטיס "אין לי כרטיס", השיב הנער, "ואף לא דרכון, אך מבקש אני ממך לבל תשליכני, מוכן הנני לעבוד במטבח האוניה ולסייע בכל אשר אדרש".

למרבה הפלא, נתן ה' את חינו בעיני המבקר, והוא הניח לו.

כשעצרה האוניה באלכסנדריה לתחנת ביניים, ראו השוטרים את הנער המוזר שאינו מצויד בדרכון, חשדהו בריגול, ואך כנס פטרוהו.

לאחר ימי הפלגה ארוכים, הטילה האוניה עוגן בחופי הארץ. הנוסעים החלו לרדת בזה אחר זה כששוטרי הגבול הבריטיים מחתימים את דרכוניהם.

כשהגיע תורו, ניצב ובידו "ליקוטי תפילות..."

"להתל בי אתה בא?!" הרעים עליו השוטר בקול ומהיר להועיק את עמיתיו, אך יעקב זאב ניצל רגע של היסח הדעת, זינק מכבש האוניה, רגליו נחתו על אדמת הנמל, הוא נס מנוסת צבי ונבלע בתוך ההמון. שבועות ארוכים הסתתר בצידון, בעליית-ביתו של יהודי מקומי, עד שהתערב אחד מרבני הארץ לטובתו והותר לו להישאר בה.

הוא עלה ירושלימה וחי שם בעניות מופלגת. בלילות לן בבית הכנסת הנקרא "ר' לייבל'ס שול" על גבי ספסל. רבי ישראל יצחק רייזמן, לימים חבר ביד"ץ העדה החרדית, הבחין בכך ודאג לו לכר למראשותיו.

למרות כל זאת היה יעקב זאב שש ושטח מהצלחתו להגיע

את אורו הגדול של רבינו הקדוש ינק עוד בבית אביו ר' יצחק גרשון, מיקירי חסידי ברסלב בוורשה.

בהיותו כבן שלש עשרה, גבר חשקו להשתטח על ציון רבינו והוא יצא לבדו במסע לאומן. בדרכו נתקל בחבורת שודדים, הללו פרצו בשאגת תאוות-רצח, תפסוהו, השליכוהו לבור וירו לתוכו צרור יריות. הנער העמיד פני מת, והרוצחים המשיכו בדרכם. לאחר מכן קם הוא בריא ושלם, והמשיך במסעו.

כך, בדרך חתחתים הגיע לראש השנה לאומן, שם התקבל בשמחה על ידי החסידים. גם דודו החסיד הגדול רבי מתתיהו, שש לקראתו, ובצאת החג אמר לו: "רואה אני שבחור מעשי הנך, שאינו חת מדבר, ובודאי עוד תזכה לעלות לארץ ישראל. כן, מוסר אני לך את כתב הייחוס של משפחתנו - בן אחר בן עד לש"ך".

כחודשיים שהה העלם באומן וספג אל תוך נשמתו את אורו של רבינו הקדוש שליטת בלבות חסידיו. הוא שב לוורשה, כשהפעם מושיא כיסופיו הוא ארץ ישראל.

עוד בילדותו זכה לחזות בוורשה בפני רבי אברהם בן ר' נחמן מטולטשין ששב מארץ הקודש. רבי אברהם הלהיב אז את לב שומעיו בקדושת הארץ, ואף חילק להם רימונים שהביא משם. מאז התעוררו בלבו געגועים לארץ-חמדת-אבות.

ביום מן הימים החליט לעשות מעשה, הוא יצא אל הנמל, המתין לאוניה שיעד ארץ ישראל והתגנב לתוכה.

משוגע שמציית לחכמים

— מתרפא;

שפוי שאינו מציית לדבריהם

— משתגע.

(על פי 'שיחות הר"ן' ס"ז)

מכנופיות הפורעים - לקלוזי באומן

עדיין לא הורגל לבוא בדברים עם אנשי הקלוזי; הוזהמה העבה שדבקה בו נזקקה לשפשוף רב כדי להסירה.

הגיחות של משה לקלוזי הפכו תכופים יותר, ועם הזמן החל להרגיש כי הקלוזי הוא מפלט לא רק לגופו כי גם לנפשו.

הגיעו ימים שהפך לבעל תשובה אמיתי. הוא גידל זקן ופיאות, והירבה לומר תהילים ותפילות מיליקוטי תפילות בבכיות מעומק הלב.

שלטון הקומוניזם, שהבטיח אך טוב וחסד לכל האזרחים, התגלה כמפלצת טורפת. החוקים החדשים ביקשו לעקור חלילה את כל הקדוש והיקר. גורות צצו חדשים לבקרים, והנה הגיע היום ששלטון הרשע סגר את המקוואות בתואנות שונות ומשונות.

הגזרה על המקוואות פגעה כחץ בלב ה"עובדים" באומן; הכיצד יוכל חסיד אמיתי להתחיל את יומו בתפילה ועבודת ה' ללא מקוואה!?

פעם אחת, בבוא ר' משה לקלוזי, ניגש אליו רבי לוי יצחק בנדר ואמר לו: "משה! אנא ממך! בעבר השתתפת ברצח יהודים - עכשיו עליך להחיות יהודים! דאג למקוואה עבורנו!"

ר' משה הבעל תשובה שמע, והדברים נכנסו עמוק בלבו. הוא החליט לבנות מקוואה בחצר ביתו, למרות שסיכן בכך את חייו. הוא חפר בגן ביתו חפירה, חמישים מטרים עומקה, הזיע וחפר, עמל ועבד, עד שמים חיים פרצו לקראתו מעמקי האדמה.

במשך כמה שנים היתה זו המקוואה שאנ"ש טבלו בה והחיו נפשם.

המקוואה לא היתה מפעלו היחיד, כתשובת המשקל הקים גם בית "הכנסת אורחים" להחיות נפשות בשנות הרעב.

את מזלו ב"קלוזי" של חסידי ברסלב.

בצעדים מהוססים הגיע משה לקלוזי וכמתנגב נכנס פנימה. הוא נצמד לקיר והאזין לתפילה. והנה הגיעה עת אמירת קדיש. משה כיחכח בגרונו, אזר עוז והתחיל לומר קדיש בקול שפל וצרוד, מכין עצמו לשמוע קולות מחאה מכל הכוונים, כמו: "שיגעון צא!"

אבל כלום לא קרה. הציבור ענה "אמן" כרגיל, ומשה המשתאה לא ידע את נפשו. כמסורר עמד במקומו בתום הקדיש, מבולבל ונבוך.

והנה ניגש אליו ה"עובד" הידוע, החסיד המופלא רבי יענקל מויטומיר. משה כבר סבור היה כי הלה בא להנחית עליו מהלומה הגונה ולשלחו לאלתר באזהרה שלא תדרוך עוד כף רגלו בבית הכנסת. אבל מראה פניו של רבי יענקל שידר רק רחמנות. "אמרת קדיש", אמר לו בקול רך, "הנח כבר גם תפילין..."

לוי נפלה התקרה על ראשו, לוי נשמטה הקרקע מתחת רגליו, לא היה משה מופתע כל כך כפי שהופתע לשמוע את עצתו של הזקן. פיו נאלם מתוך התרגשות והוא הצליח רק לנענע בראשו להסכמה.

בסבלנות סייע רבי יענקל למשה להניח תפילין, וכשסיים ברח מבית הכנסת כמי שבורח מכבשן אש. אבל הלהבה כבר אחזה בבלבו...

לא היה זה ביקורו היחיד בקלוזי. מדי פעם הופיע, הצטרף לקטעי תפילה, והאזין בחצי אוזן לשיעור חסידות. אבל

משה צדוקים הגיע לברסלב משאול תחתיות ממש.

בתקופת המהפך ברוסיה היה כקוץ בגינת ורדים בין יהודי עיירת מגוריו. נפילת הצאר האחרון גררה מאבקי כוחות על רסן השלטון. כנופיות של תאבי בצע וצמאי דמים, בהכוונת מנהיגיהם, התקיפו ערים ועיירות, שדדו ובזזו את החלשים, ובעיקר התנכלו ליהודים.

בימים טרופים אלו הסתפחו אליהם גם אי אלו מבני ישראל, משולי המחנה, שראו בהם מושיעים. למגינת הלב מלאו ידיהם של מרשיעי ברית אלו בדמי אחיהם בני ישראל הקדושים.

משה צדוקים היה אחד מהם.

מאוחר יותר, עם נצחון הקומוניזם, החלו מצודים נרחבים אחר מתנגדים לשלטון, העמדתם לדין והוצאתם להורג. אחד מן המבוקשים היה משה. כיוון שחשש מידיהם הארוכות של הקומוניסטים, הלך והחביא עצמו בעיר אומן.

לאחר שראה משה צדוקים את ניפוץ חלומותיו, מה עוד שהתיירא מעונשה של הקשות, החל להתקרב אל אחיו ולמצוא מסתור בינותם. הוא בא לבתי כנסת וניסה להשתלב עם המתפללים. אבל בשום בית כנסת לא הסכימו להתפלל עם העברייני וגרשוהו בחרפה.

ביום השנה של אביו, הרגיש משה המנודה כי חייב הוא לומר עליו "קדיש" יהי מזה. אבל בידוע כי יסלקוהו מיד בדרוך רגליו על מפתן בית הכנסת, נמלק והחליט לנסות

השבוע לפני...

השבוע לפני 175 שנה

■ כ"ד באב, שנת תקצ"ד – שמחה בבית מוהרנ"ת.

ביום זה ילדה בתו של מוהרנ"ת, הצדקת מרת חנה ציָקל, את בתה הבכורה. השמחה הייתה גדולה, ותיכף למחרתו של יום, בשבת קודש פרשת ראה, עלה בעלה ר' ברוך לתורה, וקרא את שם בתו בישראל: אסתר שִׁינְיָא – על שם הסבתא, וזגתו הראשונה של מוהרנ"ת, שנפטרה כ-8 שנה קודם לכן, בראש חודש אלול, שנת תקפ"ו.

במוצאי שבת, שלח מוהרנ"ת מכתב-בשורה לבנו ר' יצחק, שבו סיפר לו באריכות על השמחה הטרייה שפקדה את המשפחה. בין היתר הוא כותב בקורת רוח: "והנה בחסדו עורנו שהיינו שמחים הרבה בעורת השם יתברך בשבת זה, וחסידים ואנשי מעשה היו מרקדים הרבה, וכבר נקרא שמה בישראל אסתר שִׁינְיָא שתחיה. יהי רצון שייכונ לגדלה לחופה ולמעשים טובים, לאורך ימים ושנים טובות, ותהיה לנו ולכל ישראל למזל טוב ולששון ולשמחה" (עלים לתרופה: קמ"ה).

כעבור פרק זמן קצר ביותר, בתחילת חורף של שנת תקצ"ה, החלה תקופה קשה וסוערת בתולדות חסידות ברסלב, מחלוקת קשה מנשוא ניתכה בעוצמה רבה על החסידים, ובמיוחד על מוהרנ"ת שעסק במסירות נפש בפרסום תורת רבינו הקדוש.

מאותה תקופה איזמה, שבה היה מוהרנ"ת נרדף על צוואר, שרדו בידיו מספר רב של מכתבים מדהימים, שאותם ערך בישוב הרעת שאין כדוגמתו. באחד המכתבים אנו מוצאים התייחסות חריפה אל ידיו האבנים לעברם של חסידי ברסלב מצד המתנגדים: "ובאמת אלו הרשעים הזורקים אבנים, רוצים להחריב ברסלב ה', שהיא ההיפך מאבנים, כמו שכתוב (ויקרא לו, כו): 'וְהָסִיף אֶת לֵב הָאָדָם מִשְׁשֹׁקֵם וְנִתְּתִי לָקֵם לֵב בָּשָׂר' (ראה חיי מוהר"ן שלי"ט), אבל יאבדו הם וימוצא בהם, וברסלב לא תחרב ה' ודבר אלקינו יקום לעולם!"

בסיומו של המכתב פורס מוהרנ"ת בשלום משפחתו, כשהוא מוסר דרישת-שלום מיוחדת לנכדתו התינוקת אסתר שִׁינְיָא, שאבן נחתה בעריסתה ובנס לא נפגעה: "ושלום לבתי חנה צירל תחיה, ולחנתי ידידי הרבני מו"ה ברוך שיחיה, ולבתו תחיה - והנה גם לה זורקים אבנים... השם יתברך יכונן שיצאו ממנה דורות ודורי דורות שיהיו יראי ה' ואנשי אמת, כי זה כל מגמתנו" (עלים לתרופה: קע"א ובהעתק המעתק שם).

לחידודא

חידה מס' 21

באיזה חודש ובאיזו שנה היו נישואיו של רבינו הקדוש בזיווג שני?

לתשובות - התקשרו למערכת הממוחשבת 'אוצרות ברסלב' 02-99-50000. לאחר בחירת שפה, הקישו 1-9-2-1 והשאירו הודעה עם שם, כתובת ומס' טלפון. בין הפותרים נכונה עד יום שני בשעה 12 בלילה, תיערך הגרלה על זכות קניה בסך 50 ₪.

הפתרון לחידה מספר 20:

כמה חלקים היו ב'ספר הנשרף' שחיבר רבינו הקדוש? היו בו ארבעה חלקים.

זכה בהגרלה לחידה מס' 19:

יחזקאל שרגא מרגליות, מודיעין עילית
זכות קניה בסך 50 ₪ בחנות ספרים 'ברסלב'
רחוב מאה שערים 110 ירושלים.

מסילות

ליבוך המסילות בעבודת ה'

שאלה:

לנוכח האסונות שקרו לאחרונה, מה ניתן לעשות?

תשובת הרב שמעון ישראל שפירא:

בזמן האר"י הקדוש ושאר צדיקים גדולים, היו יודעים בשביל איזה חטא קרה כל אסון, אבל היום שה' יתברך מסתתר בהסתרה שבתוך הסתרה, אין יודעים כלום וצריכים להתחזק במה שיכולים.

דבר ראשון הוא התפילה.

ידוע שיש מחלוקת הראשונים אם תפילה היא דאורייתא או דרבנן, אבל אם חלילה יש עת צרה – הכל מודים שהתפילה על כך היא דאורייתא.

על הפסוק "וידו אוחות בעקב עשיו" – אומר מוהר"ת – 'בעקב' דווקא, היינו כשיחנבר עשיו בסוף הגלות וירצה לדרוס בעקבו את ישראל, בבחינת "הגדיל עלי עקב", אז תהיה העצה – "וידו" – להתפלל, כמו שנאמר על משה רבינו (שמות ט"ו י"ב): "וידו ידיו אמונה" ותרגמו "פרישן בצלו" (=פחות בתפילה). הרי הזאת של התפילה תהא "אוחות" בעקבו של עשיו ותפיל אותו ותשפיל אותו (ליקוטי הלכות י"ד, י"ז נסך ד' כ"ה).

זה בכלליות, אבל בפרטיות יש להתפלל בשעת ההתבודדות היומיומית על כל ישראל, כמובא בשם האר"י "ש לפני התפילה צריך כל אחד לקבל עליו את מצוות "ואהבת לרעך כמוך".

בישיחות הר"ן מסופר שאיש אחד ביקש מרבינו עצה להתמדת התורה. השיב לו רבינו, כי בתורה יש שישים רבוא אותיות – כנגד שישים ריבוא נשמות ישראל; ולכן, ויץ לו רבינו, ששתל שלא ידבר שום דבר רע על שום יהודי, כי כל יהודי הוא כנגד אות אחת בתורה. על ידי זה תהיה התורה שלו בשלימות ויהיה לו חשק ללמוד.

גם בתפילה הוא כך, שכשאדם מקבל על עצמו לפני התפילה לאהוב את כל אחד מישראל, או תפילתו שלימה והיא מתקבלת בשמים בשם כל ישראל.

אי לכך, צריך לברוח מכל מיני מחלוקות ולהרבות באהבת ישראל.

יש גם להקדים ולבוא לבית הכנסת, כדי להספיק לומר את הקרבנות ואת הקטורת במתנועות וככוונה. דבר זה יבטל בעזרת ה' את כל הגזירות.

במסכת ברכות מובא, שרבי יהושע בן לוי אמר לבניו: "אקדימו ואחשיכו לבי בנישטא, כי היכא דתורכו חיי". בווהר הקדוש מובא, שסגולת הקטורת – לבטל כל מיני גזירות רעות ושואם היינו יודעים את מעלת הקטורת, היינו קושרים כתר לכל מילה. אך מוסיף הווהר הקדוש: "ובלבד דאמוון בה".

יש אנשים שעד 'שמונה עשרה' הם מתפללים בכוונה, אבל אחרי כן הם מתחילים לדבר וממהרים לגמור את התפילה. יש לדעת שכל הדברים שאומרים אחר שמונה עשרה הם דברים גבוהים מאד, ובפרט היודי וניפילת אפי' שלדברי החיד"א אם אומרים אותם בכוונה, מקבלים נשמה חדשה ועוד דברים נפלאים.

במיוחד יש להקפיד על 'קדושה דסדרא' – קדוש קדוש וכו' שככתוב בגמרא, על כך עומד העולם. כמו כן יש להקפיד ולומר בכוונה את "היום יום", "אין כאלוקינו" ו"עלינו" שעל כך נאמר שהקב"ה מקבץ את כל הפמליא שלו לראות איך ישראל משבחם להקב"ה. האר"י לא אומר, שמאחרי שמונה עשרה מתחילה ירידה של שפע גדול מן השמים. כיום שמצב הפרנסה קשה מאד, בוודאי יש לשים דגש רב על כך.

צריכים גם להתחזק בצניעות. החפץ חיים אמר באחת מדרשותיו שרק על ענין הצניעות כתוב "ושב מאחריו" (דברים כ"ג ט"ו), שאם אין צניעות, השכינה הקדושה מסתלקת, וזוהו חלילה באות כל הצרות ח"ו. על כן ישתדל כל אחד בביתו להקפיד מאד על כל עניני הצניעות, ובזכות זה תשרה השכינה בתוכו.

רבי נתן כותב בליקוטי תפילות' שיש נפשות ישראל המתגוללות בחוצות ובשווקים, והן נפשות יקרות מאד וצריכים לרחם עליהם. בימינו יש נסיונות גדולים מאד מאד בעניני צניעות, ובפרט בענין המחשבים והמלפונים שרבים נכשלים בהם, וצריכים לקרב אותם ולדבר על לבם שינצלו מרשת היצר.

הגמרא אומרת: "כל העונה יאמן יהא שמיה רבא מברך" בכל כחו, קורעין לו גזר דינו" (שבת ק"ט ע"ב). רש"י אומר ש"בכל כחו" הכוונה "בכל כוונתו" ותוספות מפרשים ש"בכל כוחו" משמעו "בקול רם". ירא שמים יוצא ידי שניהם.

גם על ידי שאומרים מאה ברכות בכל יום בכוונה, מבטלים את כל הגזירות הרעות.

ואחרון חביב, יש להיות בשמחה ולעשות "ויקודים והמחאת כף" שרבינו אומר על כך כי זוהו ממתקים את כל הדינים. הכתוב אומר "כי בשמחה תצאון" – על ידי שמחה יוצאים מהגלות הכללית והפרטית!

מאורות

צוהר לפרשת השבוע

"ראה נתתי לְפָנֶיךָ הַיּוֹם אֶת הַחַיִּים וְאֶת הַטּוֹב."

ה' רוצה תמיד להשפיע אך טוב וחסד, אלא שהאדם בעוונותיו יוצר מחיצה שלא יוכל לקבל את השפע.

לכן, הצדיקים שאין להם מחיצות, זוכים לכבוד, כמו שכתוב (משלי ג) "כבוד חכמים ינחלו", כי אור ה' והשפע שהוא משפיע עם האור שלו, זה הכבוד שלו, שבשבילו ברא את הכל, כמו שאמרו חז"ל "כל מה שברא הקב"ה לא ברא אלא לכבודו" (אבות ר"ב).

יתירה מזו, הצדיקים הללו שדבקים בהש"ת, בלי שום חיץ, הם המנהיגים האמתיים של העולם וכל האור והשפע של ה' נמצא אצלם, ולכן בידם להפיץ את השפע הזה בעולם, וזאת אפילו בדיבור קל או בתנועה קלה שלהם.

אפילו כשהצדיק רק מראה פנים שוחקות, אזי נשפע שפע של טוב בעולם, וכן להיפך ח"ו. זה שאמר הפסוק (לצדיקים): "ראה נתתי לפניכם" – לְפָנֶיךָ שִׁלְכֶם – "את החיים ואת הטוב".

(על פי ליקוטי מוהר"ן ח"א קע"ב)

"שְׂמֹר אֶת הַדָּשׁ הָאֲבִיב וְעֲשֵׂיתָ פֶסַח לָהּ אֶלְקֶיךָ. חַג הַפֶּסַח תַּעֲשֶׂה לָךְ שְׁבַע יָמִים פֶּאֶסְפָּךְ מִגֶּרְךָ וּמִיִּמְךָ."

התורה מדגישה שהג הפסח חל בחודש האביב שבו התבואה מבשילה, והג הסוכות – בזמן שנגמרה מלאכתה של התבואה ואוספים אותה הביתה.

הדבר אומר דרשני, הרי עיקר מהותם של הרגלים הוא התקרבות ישראל לה' – שיצאו ממצרים וקיבלו את התורה ואת עניי הכבוד – התקרבות זו כידוע מתחדשת בכל שנה, ברוחניות שבה יוצאים שוב מהגלות ומקבלים שוב את התורה. אבל מה לכל זה ולגודלה של התבואה? מה בכך שבמקרה התבואה מבשילה בפסח ואוספים אותה בסוכות?

הביאור הוא לפי דברי האר"י הקדוש, שכשחטא אדם הראשון גרם לכך שחלקי קדושה התפזרו בכל הדברים שבעולם, בפרט בצומח, ובכל שנה ושנה כשהתבואה גדלה ומשמשת למאכל יהודים שמקיימים בה את המצוות הראויות, בא חלק קדושה זו לגאולתו ולתיקונו.

לפי זה מובן הקשר בין המועדים לגידול התבואה, שבהג הפסח שבו חוגגים עם ישראל בכל שנה את התחלת גאולתנו – גם התבואה מתחילה להתבשל והקדושה שבה מתחילה לבוא לתיקונה; ובסוכות שבו אנחנו חוגגים את שלמות גאולתנו ובו אנחנו שמחים בהשגחת ה' עלינו שסיפק כל צרכנו במדבר – גם התבואה מגיעה לשלמותה ואוספים אותה הביתה ומקיימים בה את המצוות הראויות לה.

(על פי ליקוטי הלכות' ברכת הפירות ה' י')

אוצרות ברסלב

- לשמיעת שיעורים בשפות שונות 02-9950000
- בארה"ב (1)718-8552121
- מוקד הישועות** העברת בקשות לקברו של רבי נחמן מברסלב באומן 1-800-255-522
- התאחדות הבחורים דחסידי ברסלב בארץ הקודש** 02-9928999
- אגף שיבוץ בישיבות** 02-6286823
- תנות ספרים ברסלב** מא"ש 110 ירושלים 02-6286823
- חדר ספרי ברסלב** אלשיך 5 בני ברק 052-7653662
- הרב דוד קרמר-מוהל מוסמך** מוהל בית החולים "ביקור חולים" בעמח"ס "מסורת הברית" 052-7656777
- מבצע 'סיפורים ירושלמיים'** כל כרך 33 ש"ח בלבד 057-3122065

מידעון

הנסיעה הגדולה
ראש השנה
אומן
החיים עם משפחה
דורצדיקים
ירושלים: רח' בית ישראל 38 בני ברק: רח' רבי עקיבא 62
02-5410100 (ארצי)

גם השנה מגיעים לאומן
מתוך **ישוב הדעת**
אם אתה מגיע לאומן ביתי ר"ה הבעל"ם
בטיסה סדירה - התקשר עוד היום:
מוקד הרשמה ארצי:
057-3191020
נסיעות פנים מסביב לשעון
איתן מהנחיתה עד ההמראה
שירותי פנים באוקראינה

נמשכת מכירת כרטיסי הלינה והאוכל
לרווחת העולים אומנה, במתחם האוהלים המיוחד שעונה על כל הצרכים **הגשמיים והרוחניים כאחד!**
מחיר כרטיס לינה + ארוחות החג: מיטה תחנתה: \$295 מיטה עלינה: \$495 (כולל שוקי ע"ה וט"ו)
אש"ל אומן
לשמים על ציץ בביקור יישי - ר"ה אומן תש"י
מוקד מידע ארצי: 052-76-577-64